

Phil Butler: Nový druh „domino efektu“ mění oběžnou dráhu Afriky?

infokuryr.cz/n/2024/01/16/phil-butler-novy-druh-domino-efektu-meni-obeznou-drahu-afriky

kuryr

16. ledna 2024

Podle nedávné zprávy Rady pro zahraniční vztahy je rostoucí vliv Ruska výsledkem masivní dezinformační kampaně. Kdo si zprávu přečte objektivním okem, rychle si všimne, že má americká dezinformační kampaň proti Rusům. Pokud jde o vztahy mezi Ruskem a Afrikou, CFR a další zdroje uvádějí Wagner PMC, obchod se zbraněmi a nějakou formu ruského neokolonialismu jako hlavní faktory takzvaného „ruského posunu“. Ten notoricky známý „dominový efekt“, kterým Washington ospravedlňoval vietnamskou válku, se zdá být v Africe již v pohybu s úplně jiným efektem.

Pravda o změně loajalitě nově se rozvíjejících afrických národů nemá nic společného s ruským hrabáním lebek. To, co vidíme v Africe, je kontinent připravený k tomu, aby byl odpoután od anglo-amerického znásilňování dědictví Afriky. Africké země stále více přerušují styky se starými koloniálními mocnostmi, jako je Francie a Spojené království. A

sledování klíčových afrických vlád, Mali, Keni, Jižní Afriky, Mosambiku a dalších, jak se odklánějí od americké hegemonie, odhaluje soudržnost Ruska a Afriky mnohem silnější, než naznačuje CFR. Abychom toho dosáhli, musíme hledat pouze učence, jako je zesnulý Norman Hodges, bývalý emeritní profesor na Vassar College.

Stejná hra – jiný název

Hodgesova práce z roku 1972 vysvětluje, proč se africké národy vyhýbají Západu. Dílo také odhaluje, že neokoloniální plány Západu vřely po celá desetiletí. „Neokolonialismus: Nové znásilnění Afriky“ poukázal na to, že po druhé světové válce se evropští kolonialisté a později Američané dopustili toho, co autor považoval za „velkou šarádu“, kde údajně nezávislé africké národy řídily své vlastní osudy. Jak vidíme nyní, o desítky let později, skutečná autonomie na Americe a jejích evropských spojencích se teprve nyní naplňuje. Pro ty, kdo jsou obeznámeni s případem libyjského vůdce Muammara Kaddáfího, každý, kdo navrhoval skutečnou nezávislost afrických národů, byl vyloučen nebo přinucen, aby se k tomu postavil. Hodges tvrdil, že bývalé koloniální mocnosti vládnoucí Africe pouze slíbily předat moc africkým národům a přitom stále praktikovat různé způsoby „kruté“ manipulace a kontroly.

Další odbornice na toto téma, Christine Ohenewah, napsala „Liberalismus: Překážka sjednocení černochoů“, kapitolu ve větší práci pro svou diplomovou práci „Krvavé diamanty: Obnova sjednocení černochoů uprostřed bílé hegemonie“. Učenkyně tvrdí, že k odstranění liberalismu je nezbytný nový panafricanismus, který podle ní nahradil kolonialismus. Následující citát vysvětluje její argument:

„...stejně jako bílé občanství zaujímá pozici strážce brány v souhlasu s americkou asimilací, liberalismus je následuje tím, že slouží jako prostředek k získání západní globální přízně. Každá z nich vyzývá ke

stratifikaci a demontáži všech potenciálních hrozeb pro říši bílého imperialismu, jak ve vnitřních záležitostech USA, tak v mezinárodní politice.

Autor poukazuje na to, jak zastánci toho, co nyní nazýváme „liberálním světovým řádem“, prodávají extrémní liberalismus jako v konečném důsledku pozitivní, nezbytný pro „pozitivní interakci mezi mezinárodními aktéry a šance na mírový svět (Morgan)“, a s kapitalismem jako další výhodou. . Odpůrci liberalismu naopak tvrdí, že tato ideologie odráží západní dominanci. A ve svých důraznějších aspektech je to jednoduše aktualizovaná definice západního imperialismu. Říká, že liberalismus je racionalizací poslání hegemonie šířit takzvané západní hodnoty, aby globální řád „zůstal pro Západ chutný“. Autor také poukazuje na to, jak liberální ideologie „démonizuje neliberální společnosti jako zhroucené státy, které jsou zkorumpované, chybějící a nedostatečně stabilní“.

Toto je jedna z metod, pomocí které starosvětské elity a nový řád mohou praktikovat svou novou formu kolonialismu pod rouškou svobody a svobody. Nyní, když tolik afrických národů trpělo pod takovou machiavelistickou botou po generace, vidíme Afričany, kteří hledají lepší způsoby a partnery. Ohenewah také cituje bývalého ghanského prezidenta Kwame Nkrumaha, který byl sesazen v roce 1966 americkou Ústřední zpravodajskou službou (CIA – viz John Stockwell) podporovanou National Liberation Council ve státním *převratu* . Zde je citát od marxisty/socialisty a jednoho z prvních vlivných zastánců panafricanismu:

„Právo lidu rozhodovat o svém vlastním osudu, svobodně se prosazovat, nelze měřit měřítkem barvy nebo stupně sociálního rozvoje. Je to nezcizitelné právo lidí, které nemohou uplatňovat, když jim síly silnější než oni sami, jakýmikoli prostředky, z jakýchkoli důvodů, toto právo berou. Má-li existovat kritérium připravenosti lidí na

samosprávu, pak říkám, že je to jejich připravenost převzít odpovědnost za vládnutí sobě samým... nikdy v dějinách světa nepřiznal cizí vládce samovládu lidu na stříbrný talíř.” – Kwame Nkrumah

Nkrumah svému lidu nezměrně pomohl tím, že posílil průmyslovou základnu země a nakonec vytvořil bezplatný vzdělávací a zdravotní systém, podobně jako Kaddáfí později v Libyi. Jako poznámku pod čarou zde Seymour Hersh, který pracoval v *The New York Times*, citoval „zdroje zpravodajských služeb z první ruky“. Tvrdil, že “mnoho agentů CIA v Africe považovalo roli agentury při svržení Dr. Nkrumaha za klíčovou.” Autor Edward Luttwak napsal, že Nkrumah byl v podstatě obětí svého vlastního úspěchu. Nedal dopustit, aby se Ghana stala příkladem pro celou Afriku.

Příslib spravedlnosti

Takže zatímco se neoimperialisté drží opotřebované rétoriky, která udržovala Afričany v zotročení, Čína, Rusko a další vyspělé národy hrají hru z mnohem spravedlivější pozice. CFR by vás přimělo věřit, že Wagner a loď s AK-47 konečně způsobily, že polovina Afriky tíhne k multipolární koalici. Realita je taková, že nic nemůže být dále od pravdy. Ano, pokud je africký vůdce terčem atentátu nebo je sesazen, Rusko se podílelo na pomoci africkému vedení s pomocí soukromé vojenské skupiny. A stěžování si, že Rusko prodává zbraně kdekoli nejvyššími militaristy planety Země, je ztělesněním arogance a pokrytectví.

Ruské znovuotevření ambasády v Burkině Faso uzavřené v roce 1992 je symbolické z mnoha důvodů. Od nástupu k moci v září 2022 Ibrahim Traore distancoval svou zemi od Francie, jejího historického partnera a bývalé koloniální velmoci, a přiblížil se k Rusku. Co je na tomto vývoji důležité, pokud jde o obyvatele Traorova národa, je dohoda s Ruskem

o výstavbě jaderné elektrárny pro zvýšení dodávek energie. Přístup k elektřině má méně než jedna čtvrtina obyvatel Sahelu. A teď k ostrému kontrastu, vypovídajícímu.

Odbornost Francie má v Burkině Faso šest projektů financovaných Francií a Evropskou unií v celkové výši 25 milionů EUR, které se zaměřují na křehké oblasti. Tematickými prioritami jsou ekonomický a místní rozvoj, bezpečnost a posilování důvěry mezi obrannými silami a místními obyvateli. Nikde v tomto nedávném francouzském diplomatickém depeši není zmínka o vybudování závodu jakéhokoli druhu, který by zásoboval elektřinou obyvatele Burkiny Faso. Níže uvedený citát však zmiňuje bezpečnost a pomoc ozbrojeným silám:

„Odbornost Francie má v Burkině Faso šest projektů financovaných Francií a Evropskou unií v celkové výši 25 milionů EUR se zaměřením na křehké oblasti. Tematickými prioritami jsou ekonomický a místní rozvoj, bezpečnost a posilování důvěry mezi obrannými silami a místními lidmi.“

Dokument také hovoří o stažení francouzské armády a poradců ze země. Zpráva z France 24 v době oznámení francouzské vlády hovořila o tom, že Francie stáhla rozvojovou a jinou pomoc do země. Francouzské ministerstvo zahraničí také uvedlo, že Francie „pevně a rozhodně“ stojí za úsilím ECOWAS obnovit Bazoum v Nigeru. Francouzi byli také vyhozeni z Nigeru a demonstranti podporující nedávný převrat proti západní loutce Bazoum viděli mávání ruskými vlajkami, zatímco občané skandovali: „Pryč s Francií, ECOWAS a EU“.

Jak jsem řekl na začátku příběhu, zmínil jsem se, že Spojené státy během vrcholící studené války vyvinuly teorii známou jako „domino efekt“. Tato teorie byla poprvé vyslovena tehdejším prezidentem Eisenhowerem, aby vštípl vizuální představu padajících kostek domina, aby reprezentoval strach, že pokud jižní Vietnam „padne“

komunismu, pak také Laos, Kambodža, Thajsko, Barma a další. To je to, o čem je „udržování“. Pouze západní strategie v posledních sedmdesáti letech byla méně o tom, že obsahovala politickou teorii, a více o uplatňování nezlomné ekonomické a politické kontroly slabších národů. Tato výuková praxe Národního archivu čtenáři napoví, jak západní propaganda způsobila (a stále dělá) Rusko a další mediální manipulace jako dětská hra. Je chladnou ironií, že domino v Africe nyní upadá do multipolarismu a že přehrada se může brzy prolomit kvůli jakékoli fantazii o omezení ze strany liberálního řádu.

Phil Butler je politický vyšetřovatel a analytik, politolog a expert na východní Evropu, je autorem nedávného bestselleru „Putinovi pretoriáni“ a dalších knih. Píše exkluzivně pro online magazín „New Eastern Outlook“ .

ZDROJ